

MARKO LOPUŠINA

MAFIJE SVETA

Drugo dopunjeno izdanje

MAFIJE SVETA

Novi kriminalni poredak

Boško Radonjić, Srbin u američkoj mafiji, kum kuma Džona Gotta, koji je opisan u jednom filmu, na pitanje šta je i gde je podzemlje, otvoreno je rekao:

„Pravo 'podzemlje' je uvek gore, a dole, pod zemljom su mrtvi i raj.“

Krajem devedesetih ispalo je da je podzemlje svuda oko nas. Prema procenama kriminologa i drugih eksperata za nezakonita poslovanja, 21. vek će biti era kriminala. Ove procene su toliko pesimističke da se predviđa da će kriminalci zavladati svetom, ako ih države u tome ne spreče.

Ovo je bio generalni utisak sa XI međunarodnog kongresa kriminologa, koji je 2004. zaključio da kriminal početkom 21. veka svuda u svetu beleži ogroman rast. Procenjuje se da danas realni svet organizovanog kriminala vredi godišnje skoro bilion dolara.

Mafija je još na kraju 20. veka bila jedna, globalna i interkontinentalna sila. To je i potvrđeno podacima da je, na primer, u Rusiji 1990. godine bilo registrovano 700 mafijaških grupa, da bi 1995. njihov broj porastao na 8.000. A danas je ruska mafija dostigla nivo paralelne države.

Govoreći u američkom Senatu, senator Džon Keri je slikovito opisao kako danas funkcioniše to svetsko podzemlje:

„Ruska mafija šalje svog profesionalnog ubicu iz Moskve da u Njujorku likvidira jednog neposlušnog vlasnika velikog marketa. Njegove falsifikovane papire obezbeđuje sicilijanska mafija, koja je za tu uslugu plaćena raketama 'zemlja-zemlja'. Ili drugi primer, kolumbijski karteli proizvode kokain. Kineska mafija ga uzima u zamenu za heroin, koji se zatim krijumčari u SAD. Trijade donose kolumbijski kokain u Japan i distribuiraju ga u saradnji s jakuzama. Posle toga azijska mafija pere novac od droge u Evropi.“

Ovo nije novokomponovana bajka. Kumovi ruske, kineske, italijanske i kolumbijske mafije imali su još 1992. godine prvi zajednički sastanak, prvo u Pragu, a potom u Varšavi i Cirihu. Na tim samitima

mafijaša postignut je dogovor o strateškom savezu mafija u ilegalnoj trgovini narkoticima, jer to je roba koja danas pruža najveći i najbrži profit. Sicilijanci su ponudili svoje iskustvo i znanje, kao i veze na tržištu droga. Rusi su ponudili dobro obezbeđenje švercerskih kanala širom sveta. Kinezi su ponudili svoju dilersku mrežu od Tokija preko Nju Delhija do Njujorka. A Kolumbijci su ponudili svoj kokain i bliskoistočni heroin najboljeg kvaliteta po najnižim mogućim cenama. Tako je nastala prva globalna mafijaška osovina.

O kakvom je biznisu reč govore podaci Pentagona. Američki vojni izvori su 2004. godine procenili da godišnje oko hiljadu metričkih tona kokaina iz Latinske Amerike ilegalno ulazi u SAD. Za to je organizovan vazdušni i pomorski most između dva američka kontinenta, kojim godišnje prođe do tri hiljade aviona i pet hiljada brodova. Novac zarađen na kokainu završava potom u kanadskim bankama, gde se godišnje „opere“ do deset milijardi narko-dolara.

Velika Britanija danas priznaje da ima problema s 32 milijarde dolara bez porekla u njenom finansijskom sistemu. Podrazumeva se, naravno, da je to mafijaška para.

Evropska komisija iznela je krajem 2004. godine plan borbe protiv kriminalnih bandi koje operišu u više država Evropske unije. Predlozi uključuju zajedničku definiciju na nivou Unije šta se podrazumeva pod „kriminalnom organizacijom“, kao i razmenu informacija i kriminalnih dosijea između država članica. Podaci koje je izneo Europol pokazuju da je 2002. godine u Evropskoj uniji postojalo 4.000 kriminalnih organizacija u okviru kojih je delovalo 40.000 kriminalaca. Međunarodni monetarni fond ukazuje da profit ostvaren pranjem novca koji potiče od organizovanog kriminala čini od dva do pet odsto BDP-a u Evropi.

Ta nova globalna kriminalna osovina sastoji se od šest glavnih sila, povezanih nizom malih organizacija, kao i finansijskih i političkih krugova u mnogim zemljama. A to su američki kriminalci, japanske jakuze, kineske trijade, kolumbijski karteli, ruski gangovi i italijanska mafija. Ova podzemna armija ima osam miliona registrovanih članova. Najviše u Kini, četiri; u Rusiji tri miliona ljudi radi direktno za mafiju.

U Albaniji i na Kosmetu mafija je država za sebe, koja svojim prljavim poslovima održava zemlju Šiptara u životu.

U tom podzemnom svetu ima mesta i za srpsku mafiju, koja je poslednjih decenija kao privezak državne vlasti postala jedan od stubova Srbije, Crne Gore, ali i okolnih balkanskih i evropskih zemalja.

Nije li zato nimalo slučajno da u vreme Novog svetskog političkog poretka dobijemo i Novi svetski kriminalni poredak.

Beograd, 1. mart 2005.

Autor

ALBANSKA MAFIJA

Zlo Evrope

Albanija je baza svetskog kriminala – zaključeno je početkom 2005. godine u američkom Stejt departmentu. U vrlo kratkom izveštaju o stanju narko-kriminala u svetu američka vlada je napisala:

„Pranje novca i dalje predstavlja veliku opasnost za Albaniju. Ova zemlja je tranzitna država za šverc droge, oružja i ilegalnih imigranata i falsifikovane robe“, ocenio je američki Stejt department u svom izveštaju o strategiji kontrole međunarodne trgovine narkoticima.

Time je potvrđeno da je albanska mafija ostala pri samom vrhu svetskog podzemlja, u kome funkcionise aktivno već četrdeset godina. Pipci albanske mafije, koja svoje izvore pored Albanije ima i na Kosmetu, kreću se od Pakistana i Turske preko srednje Evrope do istočnih obala SAD i Kanade.

Trenutno najunosniji posao albanske mafije jeste trgovina ljudima: devojkama, mladim ženama, decom i dečjim organima.

Zajedničkom akcijom mađarski i austrijski graničari su uhapsili u proleće 2004. godine članove grupe kriminalaca iz Srbije, odnosno s Kosmeta, koji su se bavili krijumčarenjem ljudi. Ta srpsko-albanska grupa je, počev od 1997. godine, preko mađarsko-austrijske granice na Zapad prebacila čak 11.000 ljudi, uglavnom Albance i ostale državljane sadašnje Srbije i Crne Gore, dok je rumunsko-moldavska grupa delovala dosta kraće.

Mađarski mediji javljaju da su graničari, u saradnji sa službom za nacionalnu bezbednost i uz korišćenje sredstava tajne policije, u poslednjih nekoliko dana uhapsili 42 ljudi, što je naišlo i „na priznanje i zahvalnost“ Evropske unije. Srpsko-albanska grupa kriminalaca je, uz pomoć turističkih agencija, dovodila u Mađarsku Albance s Kosova koji su u potrazi za boljim životom hteli da pređu u Zapadnu Evropu.

Prema policijskim izvorima, kosovski Albanci iz Mađarske su prebacivani ilegalno u Austriju preko „zelene granice“.

Procenjuje se da je albanska mafija samo tokom 1999. godine prebacila najmanje 70.000 ljudi u Evropu i zaradila 50 miliona dolara. Osim državljana Albanije i Albanaca s Kosova i Metohije, navodi se u izveštaju, krijumčare se migranti iz Turske, Pakistana, Šri Lanke, Kine i drugih zemalja. U mrežama švercera ljudi nalaze se i hiljade žena s Kosova i Metohije koje su izbegle u Albaniju, ali i Rumunke, Moldavke, Ruskinje, državljanke Bosne i Hercegovine... Makroi se često predstavljaju kao političke izbeglice, a Belgija je sedište nekoliko nosilaca ovog kriminalnog posla.

Prema istraživanju međunarodne organizacije *Transparensi internešenei*, u Albaniji su centri trgovine ljudima rute: Vlora, Tirana, Fier, Skadar, pogranična mesta prema Grčkoj i Makedoniji. Danas vlasnici glisera u priobalnim mestima imaju dobre veze s policijskim strukturama i administracijom i funkcionišu organizovano kao mafijaška grupa koja ima pristup krivotvorenim dokumentima. Između marta i novembra 2003. policija je uhapsila 150 osoba pod sumnjom da su na bilo koji način učestvovali u trgovini ljudima. U samo deset odsto slučajeva podignute su optužnice.

Trgovina ljudima i decom

Grčke vlasti počele su početkom 2005. istragu o poverljivom izveštaju koji sadrži šokantne podatke u vezi s ilegalnim kanalom za trgovinu dečjim organima iz Albanije za Italiju. Izveštaj je pripremila Grčka ambasada u Tirani i dostavljen je tužilaštvu u Solunu.

Prema saznanjima koje prenosi atinski dnevnik, žrtve su deca iz Albanije čiji su organi vađeni u klinikama u Albaniji, Grčkoj i Makedoniji a zatim prebacivani u Italiju u vrećama uz pomoć albanskih diplomatskih kanala. Pretpostavlja se da je u skandal umešan najmanje jedan grčki lekar.

Nedavno je grčka privatna televizija *Alfa* objavila istraživanje u kome se tvrdi da je više od 12.000 dece iz Albanije postalo žrtva ilegalnog krijumčarenja, a u većini slučajeva deca su prodavana ili su ih sami roditelji prodavali za pare.

Trgovina ljudskim bićima kažnjiva je na osnovu Krivičnog zakona od 27. januara 1995. godine. Predviđene su kazne od pet do petnaest godina. Kao posebno krivično delo zakonom se predviđa trgovina

ženama radi vršenja prostitucije u cilju pribavljanja materijalne i druge dobiti. Predviđena kazna je od sedam do petnaest godina. Prostitucija je danas ilegalna u Albaniji.

Trgovci belim robljem preko Evrope godišnje prokrijumčare oko 700.000 ljudi. Od toga, preko Balkana, prema zvaničnim podacima OUN, godišnje se ilegalno srpskim putevima provuče oko 200.000 ljudi koji završavaju na Zapadu kao jeftina radna snaga.

Potpukovnik Siniša Grbić, načelnik pogranične policije, kaže:

„'Crna rupa' trgovine ljudima je Kosovo i Metohija, konkretno Prištinski aerodrom, jer tamo ne postoji kontrola ko ulazi i izlazi iz zemlje. Iz Prištine put vodi preko Bujanovca, Niša do Beograda, a dalje do zapadnoevropskih zemalja.“

Grbić podseća da od dolaska Unmika srpska policija nema nikakve mogućnosti kontrole kosovskog područja. Ilegalcima pomaže izuzetno razgranata i dobro organizovana mreža krijumčara ljudi, koji od svakog izbeglice uzimaju bar po hiljadu dolara.

Jedan od ljudi koji je uhvaćen i optužen za trgovinu Pakistanaca je Mulazam Husein Šah. Optužnica Šaha tereti da je u dva navrata organizovao prebacivanje ilegalnih imigranata preko naše zemlje u Zapadnu Evropu, prvi put trojicu a drugi put četvoricu Pakistanaca.

Mulazam Šah je izjavio da je pre nego što je došao u Beograd devet godina živio u Rumuniji, gde je imao preduzeće. Nakon toga se odseleo u Siriju, a prilikom jednog poslovnog puta boravio je u našoj zemlji. Optuženi je izjavio da se tokom svog jednodnevnog boravka upoznao s cenama na našem tržištu, zaključio da u Srbiji može da se zaradi i odlučio da započne ovde posao. Posle nekoliko meseci osnovao je preduzeće *MS eksport-import* i 2004. godine se doselio u Pančevo.

Tamo je upoznao trećeoptuženog Srđana Garabiljevića, taksistu iz ovog mesta, čije je usluge koristio zbog niže cene vožnje. Po rečima Šaha, Garabiljević ga je u jednom trenutku zamolio da pošalje garantno pismo za dva Pakistanca, Šaukata Hajata i Raba Navaza, čijeg brata je taksista upoznao u Londonu. Šah je pristao na to, a inače su ta dvojica Pakistanaca poznanici prvooptuženog jer su iz istog okruga. Šah je, kako kaže, pomagao prilikom prevoda i smeštaja dvojice Pakistanaca koji su boravili kod Garabiljevića.

Treći njegov zemljak, Muhamed Naim, došao je u našu zemlju, takođe, uz garanciju Mulazama Šaha, a njih dvojica su hteli da otvore radnju za prodaju tekstilne robe u Pančevu. Šah je izjavio da je insistirao da se Naim prijavi policiji, ali da je ovaj sve odlagao. Na kraju je

jednog dana otišao, a nakon toga je policija uhapsila Šaha rekavši mu da je njegov ortak Naim uhapšen u Šidu prilikom pokušaja prelaska u Hrvatsku.

Što se druge grupe od četvorice pakistanskih državljana tiče, Šah je izjavio da ih je video samo jednom a da ga je tamo odveo Naim. Oni su bili smešteni u jednom stanu u Beogradu. Šah se tamo, kako kaže, kratko zadržao, a kada je čuo da su oni ilegalno prešli granicu, rekao je da neće ništa da ima s njima i otišao je.

Drugooptuženi Stanislav Samardžić, taksista iz Beograda, priznaje da je Pakistanac od njega zatražio da preveze četvoricu njegovih prijatelja od Golupca do Beograda za dvesta evra. Zbog dobre zarade, Samardžić je pristao, a na poziv optužene Danijele Stamenković dolazi do sela Vinče gde preuzima četvoricu stranaca kod njenog nevenčanog supruga Bojana Vučkovića, koga je znao od ranije. Zbog toga što je imao gumi-defekt, kupuje im karte za autobus i šalje ih javnim prevozom. A zbog kvara je vozio polako, pa je, kako kaže, u isto vreme stigao u Beograd kada i Pakistanci i sačekao ih je na autobuskoj stanici. Za tu vožnju dobio je dvesta evra od Šaha, a zaradu je podelio s jednim kolegom.

Posle toga Šah, koji mu se tada predstavio kao Mihajlo, zatražio je da preveze druga tri Pakistanca do Šida. Samardžić je opet pristao zbog dobrog posla, ali je u kolima vozio dete, pa je ipak odustao. I ova tri Pakistanca je stavio na autobus za Šid. Ipak, kada je video da su oni zaboravili stvari kod njega u kolima, i sâm se odvezao do Šida da ih vrati. Za ovu vožnju je dobio sto evra.

Prema njegovim podacima 20 odsto stranaca u tranzitu bavilo se u Srbiji kriminalom, najčešće krađama, a 15 odsto se bavilo prostitucijom. U septembru 2003. godine u akciji „Miraz 2“ na graničnom prelazu Batrovci prilikom pokušaja ulaska u našu zemlju s falsifikovanom hrvatskom putovnicom otkrivena je jedna naša državljanica, žrtva trgovine ljudima, i odmah smeštena u Sklonište protiv nasilja u porodici i trgovine ženama. Tokom te akcije otkriven je i identitet lica koja su učestvovala u trgovini ljudima, o čemu je odmah obavešten Nacionalni centralni biro Interpolu u Beogradu.

U policijskoj akciji „Leda“ privedeno je 40 državljana Srbije i Crne Gore i 28 stranaca. Podnete su krivične prijave protiv tri lica zbog posredovanja u vršenju prostitucije. Među žrtvama trgovine ima i naših žena. Većina njih je pronađena na teritoriji Crne Gore, BiH, Italije i Kosova.

Jedan od najvećih trgovaca belim robljem, koji je direktno bio povezan s Kosmetom, bio je Dilaver Bojku, Albanac iz Makedonije. Dilaver Bojku, zvani Leku, početkom marta 2003. godine uhapšen je u svom noćnom klubu *Bern* i odveden u zatvor u Strugi. Kada je počela sudska istraga protiv Bojkua, mnoge devojke su progovorile o njegovom biznisu u koji su bile umešane i mnoge ugledne ličnosti iz Makedonije i okolnih zemalja.

Osnovni sud u Strugi, kojim je predsedavala Klementina Savevska, osudio je Dilavera Bojkua na šest meseci zatvora. Domaća i svetska javnost je bila zapanjena. Najveći trgovac belim robljem u Evropi, čovek pod čijim je ropstvom, kako se pretpostavlja, bilo 3.000 žena i devojaka od 16 do 26 godina, osuđen je na samo pola godine robije.

Tužilac se srećom žalio, pa je Apelacioni sud u Bitolju osudio Dilavera Bojku Leku na tri godine i osam meseci strogog zatvora. Kralj prostitucije i trgovine belim robljem u Evropi, kako su ga nazvali policajci i novinari, ima četrdeset sedam godina.

Kralj prostitucije

Njegovo hapšenje je upravo u Makedoniji, na Kosovu, u Crnoj Gori i Srbiji, ali i u nekim zapadnoevropskim zemljama, otvorilo pitanje kako je ovaj Albanac iz struškog sela Velešta u poslednjih deset godina uspeo da stvori pravo carstvo belog roblja i prostitucije, a da za to ne odgovara.

Prve informacije o njegovom prljavom poslu i lancu ugostiteljskih objekata u zapadnoj Makedoniji, u kojima cveta prostitucija i trgovina belim robljem, iznela je Međunarodna organizacija za migracije (IOM) sa sedištem u Skoplju. To se desilo na osnovu prijave jedne mlade Rumunke koja je greškom, umesto da stigne u Grčku, završila u jednom od lokala koje je Bojku posedovao u Strugi i morala je da se bavi prostitucijom. Ona je mobilnim telefonom jednog od mušterija obavestila svog mladića u Rumuniji o tome šta joj se na putu prema Grčkoj dogodilo i klupko je polako počelo da se odmotava. Bilo je potrebno skoro punih pet godina da se Bojku nađe pred sudom.

Devojka je uz pomoć IOM-a i nekoliko ženskih nevladinih organizacija oslobođena ropstva iz Struge, ali je Bojku ostao nedodirljiv. IOM je u svojoj opširnoj informaciji konstatovao da su u trgovinu

belim robljem u Makedoniji umešani i visoki vladini funkcioneri. Uz njihovu pomoć Bojku je uspostavio mrežu za trgovinu ženama iz Rumunije, Moldavije i Ukrajine u Crnoj Gori, Srbiji i na Kosovu.

Ova međunarodna organizacija je s čuđenjem konstatovala da makedonska policija nije htela da pomogne u oslobađanju pomenute Rumunke, niti je na njihovo upozorenje da je selo Velešta leglo prostitucije i trgovine ženama uhapsila Dilavera Bojkua. Bilo je očigledno da Bojku ne radi sam, nego da ima zaštitnike u vladama susednih zemalja i da se profit od ovog biznisa ravnopravno deli.

Međunarodnim organizacijama nije ostalo ništa drugo nego da u Makedoniji povedu široku javnu akciju za sprečavanje trgovine belim robljem. U svakoj akciji je prstom ukazivano na selo Velešta i struški region i na kralja prostitucije Dilavera Bojkua.

Njegove veze s visokim vladinim funkcionerima u okolnim zemljama, i takozvani tranzitni centar za liferovanje belog roblja preko Kosmeta i potom preko Crne Gore za zemlje Zapadne Evrope, pobudili su interes Interpola. Pre šest godina Interpol je raspisao poternicu da se Bojku uhapsi, ali je on u to vreme uživao zaštitu nekih uglednih ljudi na Balkanu, koji su lepo živeli od njegovog biznisa. Lokalna policija u Strugi je, na primer, uredno izdavala dozvole za rad plesačicama u noćnim klubovima koje je po zapadnoj Makedoniji otvarao Bojku, iako se znalo da je reč o prostituciji, i da su devojke kupljene kao belo roblje po ceni od 1.500 do 5.000 evra. Sve su uglavnom bile bez pasoša i bilo kakvih dokumenata, jer ih je na granici Srbije, odnosno s Kosmeta, čekao organizovan lanac za prelazak u Makedoniju. Na isti način su prebacivane natrag na Kosmet, ali i u Crnu Goru ili Srbiju.

Selo Velešta i noćni klub *Bern*, u kome je bilo smešteno carstvo prostitucije, bili su godinama pod posebnim obezbeđenjem. Niko nepozvan ili sumnjiv nije mogao da uđe u selo. Čak su članovi IOM-a u nekoliko navrata najureni iz sela.

Onda je grupa američkih novinara početkom 2002. godine ušla u selo maskirana u vojnike KFOR-a s Kosova koji traže zabavu s devojka. Uspeli su da uđu u jednu od javnih kuća koje poseduje Bojku i da naprave autentične snimke šta se u stvari događa u noćnom klubu *Bern* u selu Velešta i da naprave nekoliko potresnih intervjua s devojka koje su tamo zatočene.

Ovi potresni snimci su obišli planetu, a Makedonija je bila prisiljena da uhapsi svog kralja prostitucije i da mu sudi.

Time, međutim, trgovina ljudima nije okončana. Ona je na Kosmetu jedan od glavnih izvora prihoda i albanske mafije, ali i albanskih političkih struktura. Samo u 2003. godini u Austriji i Nemačkoj je uhvaćeno 35.000 osoba koje su državnu među prešle ilegalno uz pomoć albanskih posrednika.

Austrija je, inače, uz Nemačku, Francusku i Veliku Britaniju, država s najvećim brojem emigranata u Evropi.

Ilegalni migranti, međutim, stvaraju i druge probleme zemljama u razvijenoj Evropi. Pored bavljenja kriminalom ili radom na crno, ilegalci sve češće traže političku zaštitu i ekonomsku pomoć za ostanak u zapadnom delu starog kontinenta. Albanci s Kosmeta su i ovu mogućnost razvili do maksimuma kao posao i lažnim azilantima naplaćuju za usluge podnošenja molbi oko 1.500 evra po glavi.

Godine 2004, prema podacima Ujedinjenih nacija, 24.000 naših državljana zatražilo je azil u nekoj od tridesetak najbogatijih država. I po tome smo na „slavnom“ drugom mestu u svetu. Među tim azilantima najviše je Albanaca s Kosmeta koji u Srbiji traže nezavisnost, a u svet odlaze s pasošem države Srbije i Crne Gore.

Evropa je na sve ove pojave s ilegalnim migrantima odgovorila na dva načina – jedne vraća u Srbiju i Crnu Goru, a drugima daje papire za boravak u Evropskoj uniji.

Ministar za ljudska i manjinska prava Srbije i Crne Gore Rasim Ljajić i ministar unutrašnjih poslova Austrije Ernst Štraser potpisali su u Beogradu 2004. Sporazum o vraćanju i prihvatanju lica s nelegalnim boravkom. Posle potpisivanja međudržavnog sporazuma između tadašnje SRJ i Nemačke 2003. godine, ovo je novi dokument koji predviđa prisilno vraćanje naših državljana s ilegalnim boravkom. Zato nije ni čudo što danas u Evropi čeka čak 50.000 ljudi da bude vraćeno u Srbiju i Crnu Goru.

Hrana teroristima

Kosovo je jedinstven poligon u Evropi gde su politika, organizovani kriminal i terorizam na istom zadatku – stvaranju druge albanske države u Srbiji. U prvoj fazi otimanjem dela teritorije Srbije, a u drugoj i delova teritorije Crne Gore, Makedonije i Grčke. Tako glasi zaključak Bele knjige o albanskom terorizmu i organizovanom kriminalu na

Kosovu i Metohiji, koju je napravila srpska tajna policija BIA i promovisala u novembru 2003. godine u Vladi Srbije.

Albanski terorizam na Kosovu i Metohiji, kao i u opštinama Preševo, Bujanovac i Medveđa, povezan s raznovrsnim oblicima organizovanog kriminala, predstavlja stalnu opasnost za bezbednost građana i političku stabilnost ne samo naše zemlje već i drugih država u regionu. Cilj je da obezbede legalizaciju svojih kriminalnih aktivnosti i stečenog bogatstva, da izdejtstvuju stvaranje Velike Albanije ili Velikog Kosova kako bi zaokružili teritoriju koju smatraju albanskim etničkim prostorom i proširili svoje unutrašnje tržište, te da, recipročno svojoj ekonomskoj snazi, ostvare politički uticaj i učešće u najvišim organima vlasti na ovoj teritoriji. Podsticanje nasilja i stalno proizvođenje nestabilnosti na Balkanu omogućava da se navedeni scenario što efikasnije realizuje.

Uspostavivši spregu s kriminalnim strukturama, nosioci terorističkog delovanja osnažili su svoju političku poziciju koju koriste za pritiske na celokupno albansko stanovništvo, kao i na šiptarske političke subjekte, prisiljavajući ih na saradnju i ustupke. Tako se u javnosti stiče utisak o potpunoj homogenosti albanskog nacionalnog korpusa i njegovom jedinstvenom zalaganju za isti cilj. Međutim, iza političko-ideoloških i nacionalnih motiva za stvaranje jedinstvene albanske države, nezavisno od toga da li se ona naziva Velika Albanija ili Veliko Kosovo, prikrivaju se interesi određenih kriminalnih struktura, koje teže da se uključe u postojeće procese političke i ekonomske tranzicije, odnosno transformacije regiona u celini, te da legalizuju svoje kriminalne poslove.

I aktivnosti OVPMB-a finansirane su, većim delom, nelegalnom trgovinom cigaretama i drogom, na relaciji između Grčke, Makedonije, KiM i Crne Gore, posredstvom više legalno registrovanih firmi s ovog područja. Deo zarade usmeravan je za finansiranje nekoliko kampova na KiM, u kojima su obučavani teroristi, za kupovinu savremenog oružja, kao i za honorare profesionalnih vojnih instruktora iz pojedinih zapadnih zemalja.

Komandant OVPMB-a bio je Šefčet Musliju, do tada lokalni kriminalac, sa štabom u Dobrosinu, dok su regionalni štabovi bili locirani u mestu Car, gde je komandant bio Muhamet Džemailji, zvani Robelji, te u Breznici, pod komandom Ridvana Ćazimija, zvanog Leši. Značajnije koncentracije terorista postojale su i u Muhovcu, Končulju i oblasti Velikog i Malog Trnovca.

Oružje i vojna oprema za OVPMB obezbeđivani su švercom. Pomenuta roba dopremana je ilegalnim kanalima, ali i preko graničnih prelaza s Albanijom i Makedonijom, kao što su Đeneral Janković, Jazince, Ćafa Prušit, Morina i Tropoja.

Pripadnici OVPMB-a oružje su kupovali i preko pojedinih pripadnika KZK-a koji su, s bivšim članovima OVK, formirali sopstvene kanale za ilegalnu trgovinu. Posle demilitarizovanja OVPMB-a, pojedini njeni komandanti organizovali su ilegalno prebacivanje dela naoružanja na teritoriju Makedonije, za potrebe pripadnika ONA, na čemu je ostvarivana znatna lična korist.

Posle zvaničnog proglašenja raspuštanja OVK, oktobra 1999. godine, u različitim intervalima, na teritoriji KiM su registrovane aktivnosti oko četrdeset oružanih grupa Albanaca, s po deset do trista aktivnih članova, uglavnom iz redova bivše OVK i lica sklonih kriminalu. Veći broj ovih grupa formiran je na inicijativu ili neposrednim angažovanjem Rustema Mustafe, zvanog komandant Remi, Fatmira Humolija i pojedinih oficira KZK, a deluju pod patronatom Hašima Tačija, Ramuša Haradinaja, ili tzv. albanskih tajnih službi formiranih na Kosmetu.

Prioritetne aktivnosti pripadnika ovih grupa u funkciji su zastrašivanja srpskog stanovništva i etničkog čišćenja teritorije KiM, likvidacije potencijalnih svedoka za eventualne haške optužnice protiv albanskih terorista i eliminacije političkih protivnika i njihovih saradnika.

Posebno su zapažene aktivnosti grupa koje se nazivaju „Idealji“, „Skifteri“, BIA, „Kaštjela“, „Veliki orlovi“, „Crna ruka“, „Orlovo oko“, „Crni orlovi“, „Crni tigrovi“, „Crne maske“, „Zjari“, „Akatana“, „Sigurija Vendit“, „Bezbednost otadžbine“, „Nacionalna zastava“ i druge.

Nastojeći da se nametne kao tzv. krovna organizacija svih albanskih terorističkih i separatističkih grupa u regionu, ANA je tokom 2003. godine intenzivirala oružane aktivnosti koje prati snažna medijska propaganda.

U organizacionom pogledu, ANA je vojno krilo šire političke grupacije Front za nacionalno ujedinjenje Albanaca, u okviru koje deluju još i informativna služba pod nazivom Albanska nacionalna bezbednost, te Albanski nacionalni fond, kao centralno finansijsko telo.

Osnivač FNUA je Revolucionarna partija Albanaca iz Tirane, čija je sestrinska stranka na Kosmetu veoma ekstremna Partija glavnog ujedinjenja. Predsednik FNUA je Gafur Adilji, koji koristi pseudonim Valjdet Vardari, poreklom iz Kičeva, u Makedoniji, dok je Hidajet

Bećiri, zvani Aljban Vjosa, politički sekretar FNUA iz Albanije, bio član Centralnog komiteta Partije rada, svojevremeno jedine stranke u komunističkoj Albaniji. U rukovodećem sastavu FNUA je, inače, više lica iz Albanije, među kojima su pojedini akademici i javne ličnosti.

ANA je organizovana po teritorijalnom principu, u „divizije“ sa štabovima. Za Kosmet i jug Srbije, u oblasti koja se naziva Dardanija, nadležna je tzv. divizija „Adem Jašari“ sa sedištem u Gnjilanu. U zapadnoj Makedoniji, odnosno Iliridi, dejstvuje divizija „Skenderbeg“ sa štabovima u Debru i Tetovu, čiji se komandant predstavlja pseudonimom Idriz Iljaku. Divizija „Malesija“ pokriva istoimeno područje u Crnoj Gori, sa štabom u Ulcinju, i direktno je vezana za štab u Skadru, dok je divizija „Samerija“ zadužena za sprovođenje aktivnosti u južnoj Albaniji i severnoj Grčkoj.

Operativni sastav ANA na Kosmetu i jugu Srbije ima oko 650 terorista, od kojih je većina na području Kosovske Kamenice i Gnjilana, gde se nalaze i stalni kampovi za obuku. Pripadnici ANA opremljeni su lakim pešadijskim naoružanjem, ručnim raketnim bacačima, lakim prenosnim sistemima PVO i obučeni su za rukovanje minsko-eksplozivnim sredstvima i elektronskom opremom.

Delovi ove terorističke organizacije rasprostranjeni su po celoj Evropi, budući da u mnogim zemljama ANA ima svoje ogranke, čiji je osnovni zadatak prikupljanje novca za finansiranje, preko ANF sa sedištem u Cirihu.

Transakcije se odvijaju na relaciji Tirana-Debar-Priština. Iz dijaspore se novac sliva na račune Dauta Zurijsa, u Beču, i firme *Karavan*, u Tirani, vlasništvo saudijskog biznismena Jašina Kadija. Sredstva iz Saudijske Arabije za firmu *Karavan* peru se preko građevinskih firmi *Mak Albanija* i *Cement Albanija*, čiji je vlasnik Abdul Latif Sala. Novac se zatim u Tirani uplaćuje banci *Dardanija*, u vlasništvu Bujara Bukošija. Prenosjenje novca na Kosmet obavljao je Ismet Kreueziju, koga su pripadnici međunarodnih snaga uhapsili avgusta 2002. godine, a njegove aktivnosti su bile povezane s islamskom nevladinom organizacijom *Jeta*, koju finansira *Islamska banka za razvoj* u Tirani.

Snabdevanje naoružanjem i opremom pripadnika ANA vrši se preko KZK-a, dok se nabavke realizuju preko pojedinih firmi registrovanih u Evropi. Glavni koordinator ovih aktivnosti, do njegovog hapšenja, bio je Daut Haradinaj, tadašnji komandant regionalne teritorijalne grupe „Dukađini“.

Akcija postavljanja eksploziva na železnički most kod Zvečana, izvedena aprila 2003. godine, pokazala je da je u redovima ANA angažovan određeni broj pripadnika KZK-a. Posle ove akcije, šef UNMIK-a Mihael Štajner proglasio je ANA za terorističku organizaciju, sa zabranom delovanja na Kosmetu.

ANA javno proklamuje svoje veze s organizovanim kriminalom, na šta ukazuje podatak da je, posle bombaškog napada na zgradu suda u Strugi, početkom proleća 2003. godine ova teroristička organizacija preuzela odgovornost, navodeći da se radi o reakciji na hapšenje dvojice šefova albanske mafije u Makedoniji.

Junu 2003. godine Beri Flečer, portparol UNMIK policije, rekao je da je jedna od najvećih prepreka s kojom se snage Ujedinjenih nacija suočavaju duboko ukorenjena albanska mafija, koja koristi nacionalističke parole kosmetskih Albanaca onda kada to odgovara njenim potrebama.

Tokom 2000. godine zapadni mediji su Kosmet opisivali kao „gangsterski raj“, odnosno kao teritoriju koju evropski lideri sve češće vide kao bazu organizovanog kriminala, naročito trgovine drogom.

Većina kriminalnih delatnosti na Kosovu i Metohiji vrši se unutar porodičnih klanova (fisova) koji kontrolišu određene delove teritorije. Klanovi su povezani i ostvaruju čvrstu saradnju sa sličnim kriminalnim grupama iz drugih evropskih država, pre svega iz Turske, Albanije i Bugarske, s obzirom na to da teritorije ovih zemalja predstavljaju glavne pravce preko kojih se odvija krijumčarenje.

Porodični klanovi

Specifičnost zajedničkog modela unutrašnjeg organizovanja albanskih terorističkih i kriminalnih struktura je poštovanje principa teritorijalne podele, uz uvažavanje interesnih sfera i zona uticaja određenih porodica. Shodno tome, u svakoj od navedenih grupacija bazično članstvo pripada fisu, odnosno široj porodici, koja je dominantno zastupljena na određenoj teritoriji.

Bela knjiga o albanskim separatistima otkriva da je teritorija Kosmeta podeljena na tri interesne mafijaške zone: oblast Drenice, Dukadini (Metohija) i Lab. Drenicu drži Hašim Tači, pod čijom direktnom

kontrolom su fisovi: Geci, Ljuštraku, Jašari, Ladrovci, Haljiti, Seljimi, Sulja i Aguši.

Dukađinom, odnosno Metohijom, vlada Ramuš Haradinaj. On kontroliše fisove: Eljšani, Luka, Keljmendi, Musaj, Babaljija, Vokši, Ljata i grupu „Crni orao“ kojom rukovode Alji Haskaj i Arton Toljaj.

Labom i istočnim Kosovom, u ime Agima Čekua, dok nije pao u zatvor, rukovodio je Rustem Mustafa, poznatiji kao komandant Remi. Samo u Prištini oni kontrolišu fisove: Šabanaj, Geci-Seljimi, Ramadani, Haljiti, Ekrem Luka, Keljmendi, Maljoku i Miraj.

General krvavih ruku je Agim Čeku, komandant Kosovskog zaštitnog korpusa. Tu funkciju dobio je od međunarodnih snaga na Kosovu. Dodeljen mu je zadatak da bivšu terorističku organizaciju OVK transformiše u odbrambenu civilnu formaciju „koja će da gasi požare i bori se protiv poplava“. Tu formaciju trebalo je da kontroliše KFOR. Međutim, za nepune tri godine, potpuno izvan svake kontrole, KZK je prerastao u klasičnu vojnu formaciju i sada predstavlja profesionalnu vojsku Kosova, za koju njen komandant Čeku tvrdi „da je spremna da se u svakom trenutku suprostavi srpskom okupatoru“ i „onima koji pokušaju da negiraju nezavisnost Kosova“ (poruka upućena KFOR-u i UNMIK-u, na koju oni ne reaguju).

Reč je o oficiru-ratniku koji je svoje ruke okrvavio na više ratišta: Hrvatskoj, Bosni i na Kosovu. I uvek, i samo protiv Srba. Vojničku karijeru započeo je u Beogradu, gde je završio Vojnu akademiju. Iz bivše JNA dezertirao je, posle sedam godina službe, u činu kapetana prve klase. Odmah se pridružio ustaškim paravojnim formacijama. U Hrvatskoj je ostao zapamćen po mnogobrojnim zverstvima nad srpskim civilima i zarobljenim vojnicima počinjenim u okolini Gospića, Divosela i u Medačkom džepu. Direktno je komandovao u operacijama „Spržena zemlja“ i „Oluja“. Generalski čin lično mu je prišio hrvatski predsednik Franjo Tuđman.

Dobar deo vremena borio se s velikim entuzijazmom na strani muslimana u Bosni. Naročito se isticao u mudžahedinskim akcijama protiv Srba. Očevici su rekli da je bio nemilosrdan i da „iza sebe nije ostavljao svedoke“. Kao nagradu u borbi za muslimansku stvar Čeku je od izvesnog vođe Al Kaide, Mehreza Andouna, dobio na poklon pedeset mudžahedina. Bio je njihov komandant u Bosni, a onda ih je prebacio na Kosovo i tamo na području Metohije, zajedno s Ramušom Haradinajem, počinio mnoga zverstva nad civilnim srpskim življem. Ostao je upamćen po mučenjima zarobljenih srpskih vojnika

i policajaca. Njegovi mudžahedini bi po noći, kada su krici i jauci mučenih odjekivali stravično na sve strane, zarobljenim Srbima odsecali deo po deo tela, drali ih, nabijali na kolje, vadili oči... Sve to potvrdile su nedavne ekshumacije nekih od masovnih grobnica Srba na Kosovu i Metohiji.

Pre stupanja u redove OVK šurovao je s najmoćnijim Albancem na Zapadu, predsednikom ilegalne albanske kosovske vlade u egzilu, Bujarom Bukošijem. Pošto je Bukošić raspolagao milionskim sredstvima namenjenim OVK, Čeku je zajedno s bivšim potpukovnikom JNA, dezertrom Ramom Ademijem, 1995. i početkom 1997. godine, pokušavao da uspostavi jedinstvenu komandu nad tada razjedinjenim terorističkim grupacijama OVK. Pošto mu je taj projekat propao jer su ga preduhitriili Amerikanci, Čeku se brže-bolje pridružio OVK u području Metohije i odmah sa svojim mudžahedinima istakao po zverstvima. Zbog toga je brzo napredovao i stigao do Glavnog štaba OVK, gde je jedno vreme vršio i funkciju načelnika. S te pozicije planirao je i izveo niz terorističkih akcija po uzoru na one iz Hrvatske i Bosne.

„S Hašimom Tačijem vezivao ga je Daut Kadriovski, s kojim je radio drogu. Tači je dozvolio da Čeku bude glavna veza Kadriovskog za švajcarski kanal koji je išao iz Turske preko Metohije, i dalje za Crnu Goru, Hrvatsku i Zapadnu Evropu“, kaže Miloš Antić, izvrstan poznavalac albanskih mafijaša i terorista.

Pošto nakon ulaska KFOR-a i UNMIK-a juna 1999. godine postaje komandant preobučene OVK u KZK-u, Čeku prisvaja bivše društveno trgovinsko preduzeće *Sloga*, koje je imalo stotine lokala po Kosovu. Samo u Prištini ima ih pedeset. U njima razvija poslove preprodaje droge, organizuje prostituciju, trgovinu belim robljem i oružjem. Prvi saradnik mu je takođe bivši komandant OVK, Sulejman Selimi Sultan. Agim Čeku, uz Hašima Tačija, trenutno važi za jednog od najmoćnijih Albanaca na Kosovu.

Posebno ga čini moćnim nešto što svi znaju, a niko ništa ne sme da preduzme, a to je činjenica da Agim Čeku po svim kosovskim opštinama ima jedinice za likvidaciju, kako Srba, tako i neposlušnih Albanaca. Od njega zaziru i njegovi poslodavci, predstavnici međunarodnih snaga na Kosovu.

Treći vođa albanskih mafijaša i terorista je Ramuš Haradinaj ili ubica s Radonjičkog jezera, kako ga zove Miloš Antić. Haradinaj će posebno ostati upamćen po zverstvu koje je počinio u Dečanu, kada je zajedno s bivšim oficirom JNA, kasnije komandantom OVK za Junik,

Tahirom Zemajem, organizovao upad nekoliko obaveštajnih oficira Albanske armije, s kojima su izvršili teroristički napad na kafić *Čakor*, gde su ubili petoro mladih Srba, koji su se tu zabavljali u kasnim večernjim satima, i isto toliko ranili.

Ramuš Haradinaj, sada predsednik parlamentarne političke partije u Skupštini Kosova, Alijanse za budućnost Kosova, čiji je prvi politički savetnik bivši komunistički albanski lider Mahmut Bakali, i među Albancima i među Srbima na Kosovu važi za najvećeg zločinca, za bandita i teroristu koji je od 1996. do 1999, pa i kasnije, počinio najviše zločina u Metohiji.

Njegova specijalnost kao komandanta OVK za Jablanicu bila je ubijanje staraca i starica – Srba, koji su živeli usamljeno po metohijskim selima. U tome je, pričali su posle rata njegovi saborci, prosto uživao. Pošto su kidnapovane Srbe dovodili u njegov štab, posle ispitivanja, zverskih mučenja i silovanja, lično bi kraj kanala koji vodom napaja Radonjičko jezero, kraj Đakovice, streljao Srbe i uživao dok ih je voda odnosila prema jezeru. One koji bi ostali van kanala, njegovi saborci su ovlaš zatrpavali, pa je na tom mestu pronađena improvizovana masovna grobnica. Iz nje su psi lutilice komadali tela ubijenih i poluzatrpanih Srba, što je umnogome otežalo njihovu identifikaciju. Već je dokumentovano da je Ramuš Haradinaj sa svojim bratom Dautom Haradinajem streljao više od četrdeset lica srpske nacionalnosti.

Zbog svega što je o njemu znao, Haradinaj je pre nekoliko meseci u Peći likvidirao Tahira Zemaja, ubivši tom prilikom i Tahirovog sina i jednog prijatelja.

Haradinaj je sa svojom mnogobrojnom braćom na području Metohije ubio više policajaca i pripadnika Vojske Jugoslavije, i to tako što su postavljali zasede na putu Peć–Dečane–Đakovica i pre otvaranja vatre iz automatskog oružja ispaljivali po nekoliko projektila iz zolja i ručnih bacača. Kada su potpuno etnički očistili Metohiju, krenuli su s terorom prema albanskim porodicama koje se nisu slagale s njihovim nasiljem. Specijalnost im je bila naplata visokih poreza i otimanje devojaka koje su, navodno, mobilisali u OVK, a u stvari odvodili u svoje javne kuće gde su se lično izivljavali i kasnije ih prodavali kao belo roblje i prostitutke. Zbog toga su 2004. godine meštani jednog albanskog sela nadomak Peći ubili rođenog brata Ramuša Haradinaja, preteći i njemu, bez obzira što je on po moći, trenutno, „treći“ Albanac na Kosovu.

Njegovi finansijski sponzori su Ekrem Luka i Naser Keljmendi, dvojica najvećih švercera cigareta na Balkanu. Zapravo, ispostavilo

se da njih dvojica odavno rade za Haradinaja, koji je u međuvremenu, preko Dauta Kadriovskog, proširio posao i s drogom. Kralj je šverca oružjem na Kosovu, jer svaki tovar iz Albanije prelazi preko njegove teritorije – Metohije, gde je on neprikosnoven.

Ramuš Haradinaj je za sada jedini od albanskih lidera i bivših komandanata OVK javno izjavio, mada u to niko ne veruje, jer se zna da ima pripremljenu odstupnicu u Juničkim planinama, da će se, ukoliko ga iz Haga pozovu, odazvati i prvim avionom otići pred Tribunal.

Razoružanje i hapšenja

Od fisova u ostalim delovima Kosova poznati su još: Krueziju, Buja, Gaši, Suma, Sinani, Baša i Saramati.

Klan Sulja koordinira lancem organizovanog kriminala koji deluje na teritoriji Kosmeta i Makedonije, na planu ilegalnog uvoza oružja, municije i druge opreme.

Članovi porodice Aguši deluju na području Kline. Bave se iznuđivanjem novca od Albanaca koji su prisiljeni da otkupljuju prethodno oteta srpska imanja i imovinu u navedenoj opštini, kao i ucenjivanjem potencijalnih kupaca.

Klan Geci je aktivan na području opština Peć, Kosovska Mitrovica, Srbica i Priština. Bavi se krijumčarenjem benzina i saraduje s Džavitom Haljitijem i porodicom Selimi.

Klan Babaljija deluje na području Đakovice. U saradnji je s Ramušom Haradinajem i bavi se krijumčarenjem benzina iz Albanije, te ilegalnom trgovinom narkoticima.

Uprkos činjenici da je između klanova izvršena precizna podela teritorije, u kojoj svaka porodica kontroliše određenu oblast i kriminalnu delatnost na tom području, među pojedinim klanovima postoji rivalitet, koji je posledica političkih neslaganja ili nastojanja grupa da ostvare što veću vlast na određenom prostoru. Ponekad su ti sukobi tako snažni da poprimaju oblike krvne osvete, koja se prenosi na sve članove suprotstavljenih porodica, kao što je, na primer, slučaj s klanovima Musaj i Haradinaj. Taj sukob, nastao usled različite političke opredeljenosti, kao i pokušaja klana Musaj da od klana Haradinaj preuzme kontrolu nad trgovinom oružjem i drogom, rezultirao je ubistvom Sinana Musaja, a ubrzo zatim, ranjavanjem Ramuša Haradinaja.

Brutalnost u obračunima suprotstavljenih mafijaških klanova potvrđuje i nedavna likvidacija članova porodice Keljmendi u Peći, od pripadnika klana Luka. Tom prilikom je ubijena i jedna žena, što do sada nije bila uobičajena pojava u sukobima među albanskim grupama.

Ilegalna trgovina drogom koja se odvija kroz područje KiM, povećala se kao deo sveukupnog porasta šverca narkotika na Balkanu. Tome je doprinelo odsustvo državnih institucija (policije i pravosuđa) koje bi sprečile prodor i presekle puteve droge, zatim pravni vakuum nastao u periodu od dolaska međunarodnih snaga do uspostavljanja nove zakonske regulative od strane UNMIK-ove administracije, kao i poroznost granica, nepristupačni tereni i siromašna ekonomija, što sveukupno Kosmet čini idealnom oblašću za trgovinu drogom.

Kosmetska narko-mafija danas ima jake veze s podzemljem iz Albanije, koje se, takođe, bavi krijumčarenjem droge. Pored najjačeg i najopasnijeg mafijaškog klana „Kula“, koji kontroliše deo prometa narkotika iz Turske, švercuje oružje i ilegalne izbeglice u Italiju, porodica Abazi se bavi švercom droge i oružja, dok fis Borici saraduje s italijanskim kriminalnim bandama uključenim u nelegalni promet droge i prostituciju. Zanimljiv je sastav grupe „Brokaj“, koja se bavi krijumčarenjem droge, oružja i prostitucijom, a čine je bivši političari i pripadnici nekadašnje tajne službe Sigurimi.

Takođe, na ovom području organizovano deluju i grupe „Haklaj“, „Kerkiku“, „Cauši“, „Sehu“, „Kakami“ i „Hasani“.

Iako su i ranije tadašnje komunističke vlasti u Albaniji otvoreno ispoljavale teritorijalne pretenzije prema Kosmetu, oružane aktivnosti OVK otvoreno je podržala vlada u Tirani. U tom periodu Albanija je bila logistička baza za teroriste s Kosmeta, kao i frekventno tranzitno područje za šverc oružja, droge i akcizne robe.

Albanija je najveći centar za pranje novca i trgovinu drogom na Balkanu. Novac stečen trgovinom droge kanalisana je kroz piramidalne šeme štednje, čiji je krah 1997. doveo do drastičnih političkih nemira u toj zemlji. Anarhična situacija u zemlji u to vreme omogućila je albanskoj narko-mafiji da svoj posao razvije do neverovatnih razmera.

Sprega terorizma i organizovanog kriminala na Kosmetu uspostavljena je pod snažnim uticajem određenih političkih faktora u Republici Albaniji, osumnjičenih za korupciju i vezu s kriminalnim strukturama. Značajan je podatak da se ekspanzija OVK dogodila u periodu vlasti Salija Beriše, kome se pripisuje „tolerancija“ prema

švercu narkotika, tim pre što lider DPA i sada održava čvrste veze s Hašimom Tačijem.

Nemački agenti za borbu protiv droge naglašavaju da su Albanci osnovali jednu od najvećih organizacija za krijumčarenje droge u Evropi, a da se profit dobijen ilegalnom trgovinom „pere“ kroz dvesta privatnih banaka i menjačnica.

Doktor Radoslav Gaćinović, stručnjak za nacionalnu bezbednost i borbu protiv međunarodnog terorizma, odgovarajući na pitanje gde je rešenje problema sprege mafije i terorista na Kosmetu, kaže:

„Neophodno je da sve članice OUN terorističku organizaciju ANA i njene potčinjene skupine (OVK, OVBPM, ONA, „Kobre“, „Crni orlovi“...) stave na listu terorističkih organizacija. Potrebna je revizija rezolucije SB OUN 1244 i Vojnog sporazuma iz Kumanova jer se ne može izvršiti operacionalizacija tih dokumenata, a prilikom donošenja skrojeni su na štetu Srbije. Treba rasformirati Kosovski zaštitni korpus i sve ultradesne terorističke skupine, koje broje oko 2.000 terorista. Pod pokroviteljstvom OUN i NATO-a treba pristupiti potpunom razoružanju paravojnih terorističkih skupina i oduzimanju nelegalnog naoružanja koje se nalazi u posedu građana regiona. Bez obzira na težinu ovog zadatka, njemu se mora pristupiti.

Taj zadatak bi se najbolje mogao izvršiti u koordiniranim aktivnostima snaga bezbednosti UN-a i NATO-a i organa bezbednosti Srbije i Crne Gore. Haški tribunal mora podići optužnice i uhapsiti najveće ratne zločince – vođe šiptarskih terorista, a međunarodna zajednica uspostaviti konkretnu saradnju s Ministarstvom pravde Republike Srbije. Nakon demilitarizacije i oduzimanja nelegalnog oružja trebalo bi uspostaviti najveći stepen autonomnosti nacionalnih kantona na Kosovu i Metohiji, tj. izvršiti kantonizaciju pokrajine, gde bi građane trebalo da štiti lokalna policija (u srpskim kantonima srpska policija, a u šiptarskim šiptarska) uz koordinaciju KFOR-a i UNMIK-a i snaga bezbednosti Srbije i Crne Gore, ako im se dozvoli povratak na sopstvenu teritoriju. Mora se obezbediti zaštita srpskih kulturno-istorijskih i verskih objekata na Kosovu i Metohiji, kojih ima oko 1.600. Granica s Albanijom i Makedonijom trebalo bi da se potpuno zatvori, kako bi se sprečilo dalje naoružavanje i ubacivanje terorista na teritoriju Kosova i Metohije, a sva lica koja su se bespravno naselila na Kosovo i Metohiju da napuste južnu srpsku pokrajinu, uz asistenciju međunarodnih snaga bezbednosti.“

Evropa potopljena u heroin

U Prištini je još 21. juna 1999, kako je javljao Tanjug, Nebojša Vujović, predsednik Komiteta za saradnju s Misijom Ujedinjenih nacija, upozorio britanskog generala Majkla Džeksona da je preko 100.000 albanskih delinkvenata ušlo iz Albanije na Kosmet i ocenio da se radi o namerama da se kaos i anarhija iz Albanije presele na Kosovo i Metohiju. Vujović je od generala Džeksona kategorično zahtevao da se zatvori jugoslovensko-albanska granica i da se svi albanski kriminalci vrate u Albaniju.

„Ovi banditi provaljuju ili uz pretnju oružjem ulaze u stanove Srba, Albanaca i pripadnika drugih nacionalnosti, krađu nameštaj i tehniku, otimaju automobile, odvoze ih u Albaniju i prodaju. Samo za dva dana i noći, pljačkaši i teroristi, uz pretnju oružjem, ukrali su dvadesetak automobila, uglavnom vlasništvo društvenih preduzeća, ali i privatnih.“

Intenzivniji dolazak stranih državljana, pre svega onih iz Albanije, beleži se od sredine 1997. godine. Pripadnici Vojske Jugoslavije u to vreme su veoma često prilikom nelegalnih prelazaka granice zaustavljali, pored kosmetskih Albanaca koji su se vraćali „s obuke“ s tovarima naoružanja iz Albanije, i lica – strane državljanke angažovane na istim poslovima. Dolaskom KFOR-a na Kosmet krajem 1999. godine bilo je čak 300.000 ilegalaca iz Albanije.

U svom memorandumu, koji je uručen generalu Džeksonu još sredinom avgusta 1999, savezna vlada ocenjuje da je za dva meseca u južnu srpsku pokrajinu ušlo više stotina hiljada Albanaca, građana Albanije među kojima ima pripadnika narko-mafije, švercera oružja, trgovaca belim robljem, organizatora prostitucije.

Američki list *Los Angeles tajms* pisao je 2. decembra 1999. da od odlaska jugoslovenske vojske i policije s Kosmeta i dolaska snaga KFOR-a, u toj srpskoj pokrajini „caruje organizovani kriminal“ i da se neprekidno „nasrće na imovinu i živote građana“. U daljem tekstu se kaže: „Na ulicama Prištine kriminalci voze automobile bez registarskih tablica i organizovan je lanac prostitucije. Kriminalci nasrću na mlade devojke, čiji roditelji žive u strahu od otmica dece. Talas dobro organizovanih kriminalnih bandi zapljusnuo je Kosmet iz susedne Albanije.“ Jedna žena je izjavila novinaru tog američkog lista da su deca u Prištini seksualno zlostavljana i da su Albanci, uglavnom oni iz Albanije, organizovali lanac prostitucije.

I šef kancelarije američke vlade u Prištini, Leri Rozin, potvrdila je da od ulaska međunarodnih mirovnih snaga na Kosmet, organizovani kriminal i šverc uzimaju sve više maha, uz etničko proterivanje, ubijanje i masakriranje nealbanskog stanovništva. Izvršioци većine kriminalnih dela su pripadnici tzv. OVK. UNMIK je obavio 750 hapšenja od ulaska mirovnih snaga.

Rimska *Panorama* je 31. oktobra 1999. pisala:

„Rat NATO-a protiv SR Jugoslavije poremetio je ravnotežu u regionu, što je omogućilo uspostavljanje 'zelene osovine', posebno kada je reč o mafijaškim organizacijama u zemljama s većinskim muslimanskim stanovništvom. Balkanom danas gospodari mafija kosmetskih Albanaca. Mafija kontroliše gotovo u potpunosti kompletan ilegalan transport droge, oružja i imigranata koji se odvija na Balkanu. To je potvrđeno i poslednjom akcijom policijskog pula Evropske unije, organizacije sa sedištem u Hagu koja koordiniše inicijative policije zemalja Unije. U akciji pod nazivom „Operacija Priština“ pomno su praćena kretanja raznih podzemnih organizacija koje su delovale u devet zemalja Evropske unije, a krajnji rezultat je 40 uhapšenih osoba i zaplena 170 kilograma najčistijeg heroina“, tvrdio je komentator Bruno Krimi u analitičkom tekstu „Albanija, male mafije koje rastu“.

Poslednji rat na balkanskim prostorima doneo je i Srbima i Šiptarima sve moderne poroke sveta – i drogu, i terorizam. Istorijska slika je ponovljena, pa se čini kao da se Južna Amerika preselila na Balkan.

Kada je klupko oko šiptarske narko-mafije počelo da se odmota-va iz Vašingtona i Londona, onda su se u taj posao umešali Evropol i Interpol. Prvo je letos Evropska policija objavila svoje dokaze o povezanosti OVK s organizovanim kriminalom Albanije, Turske i Zapadne Evrope. Evropol je tom prilikom, međutim, optužio i tako prozvao političare, jer je u njegovom izveštaju pisalo da su „činjenice o sprezi narko-mafije i OVK poznate zapadnoevropskim vladama još od 1990. godine“.

Odgovor je vrlo brzo stigao, ali u nezvaničnoj formi. Interpol i Komanda NATO-a, koji su pod direktnim uticajem SAD i CIA, obnarodovali su svoju odluku da do kraja 1999. godine sačine specijalnu studiju o delovanju albanske narko-mafije u Evropi. Razlog je bio očigledan: „Sprega kriminalaca i terorista s Kosmeta prerasta u ozbiljan faktor nestabilnosti na Balkanu i Starom kontinentu“, zaključeno je u briselskom štabu NATO-a.

Pored političke nestabilnosti, koja uprkos svršenoj odmazdi NATO-a nad Jugoslavijom ne prestaje na Kosmetu, bogate zemlje Evrope našle su se pod invazijom šiptarskog podzemlja, u kome glavnu reč vode albanski narko-dileri.

Dupla veza s OVK

To je septembra 1999. iskreno *Vašington postu* priznao Alen La-brus, pariski ekspert za narkotike:

Albanska narko-mafija drži heroinsku rutu koja danas ima svoje distributivne centre u svim državama starog kontinenta. A tamo gde je šiptarska droga, tu su i ubistva, otmice, kidnapovanja, reketi, razbojništva. Albanska mafija zadaje velike probleme svim evropskim policijama i državama. Zato su Nemačka, Švajcarska i Švedska, u kojima je albanska mafija vrlo snažna, i zvanično pokrenule istragu o šiptarskoj mafiji i njenim vezama u ilegalnoj trgovini narkoticima i tajnom naoružavanju OVK.

Ovu vest tokom septembra potvrdio je lično Peter Vove, portparol Europola, kada je saopštio javnosti da su pored Nemačke, Švajcarske, skandinavskih zemalja, i Italija, Austrija i Velika Britanija pokrenule istragu protiv šiptarske narko-mafije. Bilo je to direktno stavljanje evropskog prsta u američko oko, jer je Evropa bila prinuđena da raskrinka još jednog tajnog saveznika Bele kuće i CIA.

Prvi je to uradio doktor Mark Galeoti, kriminolog s britanskog Kele univerziteta, kada je letos izjavio:

„Evropske zemlje poseduju pouzdane dokaze da je teroristička OVK direktno umešana u rasturanje heroina po evropskim metropolama, ali SAD i NATO iz političkih razloga u ovom trenutku pokušavaju da taj problem zataškaju. Veza OVK i narko-podzemlja je dvojaka. Šiptarski dileri plaćaju nadoknadu komandantima OVK zbog prebacivanja turskog heroina kroz teritoriju Kosova, a potom od direktne prodaje droge u Zapadnoj Evropi stvaraju profit, od koga odvajaju deo za kupovinu oružja za OVK. Čak 70 odsto heroina koji dođe u Nemačku i Švajcarsku, kao i 85 odsto heroina u prometu u Grčkoj i Češkoj, prolazi kroz ruke bandita iz narko-mafije i OVK. Zahvaljujući političkoj podršci Vašingtona, OVK je uspela da postane glavni saradnik Pentagona i CIA na Balkanu.“

Američka policija DEA svrstala je 1998. godine albansku narko-mafiju na četvrto mesto u svetu, odmah uz italijansku, kolumbijsku i rusku, i time odredila njen stepen opasnosti po novi svetski poredak.

Albanska narko-mafija, procenjuje se u BND-u, godišnje samo u Nemačkoj preko droge opere milijardu i po dolara u preko dvesta privatnih banaka. Prema podacima nemačke obaveštajne službe, koje je objavio list *Berlinger cajtung*, OVK se samo u Nemačkoj finansira s 900 miliona maraka godišnje. Polovina od tih sredstava obezbeđena je prihodima iz podzemlja, a najviše od krijumčarenja narkotika. Do sličnih zaključaka došli su nedavno i rukovodioci francuske obaveštajne službe, koji su u tajnom izveštaju napisali da je „OVK jedan od glavnih krijumčara droge u Francuskoj, čija je godišnja vrednost dve milijarde dolara“.

Put droge od Bliskog istoka, glavnog proizvođača narkotika, prema tržištima u Zapadnoj Evropi ide od Avganistana, Pakistana i Irana, da bi se u Turskoj pretvorio u više centara, od kojih je svakako najvažniji Istanbul. U Interpolu zato i tvrde da oko 70 procenata heroina zaplenjenog u Evropi dolazi baš iz Turske. Iz centra u Istanbulu, gde se heroin kupuje za 50.000 maraka po kilogramu, za čistoću od 90 odsto, putuje na stari kontinent i brodovima u Grčku, Italiju, Kipar, Nemačku, Španiju, Holandiju i SAD. Na zapadnom tržištu taj kilogram heroina vredi već 200.000-250.000 dolara. Pet miliona narkomana u Evropi troši teške droge, a oko 20 miliona tzv. lake narkotike. A to znači da je Evropljanima dnevno potrebno najviše 25 miliona grama „belog praha“.

Put koji vodi preko Bugarske je označen kao „Balkanska ruta“, a onaj od Crnog mora ka Ukrajini je u Interpolu obeležen kao „Kavkaska veza“. Kanal koji iz Moskve ide preko Varšave u Frankfurt nazvan je „Poljski cevovod“. Prvim i drugim tajnim putem ide čisti heroin iz azijskih fabrika, a drugim sintetički narkotici iz ruskih podzemnih laboratorija.

Prva rampa toj drogi s tog balkanskog puta, kada su to državne vlasti iz Sofije dozvoljavale, bila je u Bugarskoj. Čim je tokom 1997. godine u Bugarskoj zabeležen porast prometa narkotika za 60 odsto više nego 1996. godine, tada je zaplenjeno 525,5 kilograma droge. Od toga 311,6 kilograma bio je tursko-šiptarski heroin.

Druga zaustavna rampa kuririma turske droge bio je prelaz Gradina u Jugoslaviji. Taj prelaz, međutim, otkako su zavedene sankcije, a posebno otkako je izbio rat u SRJ, a potom i mir, pust je. Tovari narkotika iz Azije promenili su maršrutu tzv. Balkanskog puta i skrenuli

prema Grčkoj, Makedoniji i Albaniji. Ključne tačke za ulaz droge u Albaniju, napisali su tada stručnjaci Interpola, bili su Vratnica kod Tetova i Gostivara, a Tropoja u zemlji Šćipniji. Petog novembra Grci su na granici prema Albaniji uhvatili tovar heroina težak 235 kilograma, namenjen dilerima na Kosmetu.

Jugoslavija je, izolovana i iskopčana iz Interpola i Evropola, zajedno s Kosmetom, tokom 1999. godine postala „albanska crna rupa“. Tako je u Evropskoj uniji i Interpolu, naime, označen prostor Balkana na kome je letos zabeležen nagli porast kriminalaca i kriminala, posebno onog ubačenog iz Albanije.

Sve do početka osamdesetih problem šiptarskog krijumčarenja narkotika s Bliskog istoka preko Balkana i Evrope do SAD, bio je sporadična pojava, kojom su se bavili jugoslovenski carinici i policajci. Tada su Šiptari kao kuriri i dileri bili samo najamnici turske mafije, a ponekad i bugarskog državnog podzemlja.

Bolesnik Balkana

Pripadnici Sigurimija nisu ostali bez hleba ni pošto je njihova Služba rasformirana. Veze širom sveta iskoristili su za osnivanje mafijaške mreže.

Za razliku od ostalih istočnoevropskih zemalja, albanska tajna služba je u potpunosti raspuštena 1995. godine. Sigurimi, koji je imao 10.000 službenika, zamenjen je Nacionalnom obaveštajnom službom.

Svi pripadnici službe koji su ostali bez posla našli su izlaz u organizovanom kriminalu. Odeljenje spoljne obaveštajne delatnosti Sigurimija je bilo od posebne koristi za gangstere, jer je u inostranstvu imalo poslovne veze koje su mogle biti iskorišćene za kriminalnu aktivnost. Ono je takođe imalo mrežu za pranje novca koja je delovala u Švajcarskoj.

Nekada blisko partnerstvo između albanskih i kineskih komunističkih režima, na primer, takođe je doprinelo uspostavljanju kriminalnih veza. Veruje se da je Daleki istok polazna stanica za heroin koji se transportuje preko Azije za Evropu.

U Albaniji čak tvrde da i premijer saraduje s mafijom, koja sada kontroliše mnoge oblasti društvenog i ekonomskog života zemlje.

Bivši ministar unutrašnjih poslova Periklji Teta izjavio je početkom godine da je sadašnja „levičarska vlada u rukama mafije“.

Mafija u svojim rukama drži trgovinu, preprodaje cigarete i alkohol, krijumčari drogu s istoka na zapad, bavi se prostitucijom i pere „prljave“ dolare koji najčešće potiču od šverca oružja. Sada su se na udaru našle i izbeglice s Kosmeta, koje su bežeći od bombardovanja NATO-a potražile utočište na severu Albanije. Mafijaši krađu i preprodaju humanitarnu pomoć, transportna vozila, otimaju od izbeglica traktore i pljačkaju ih do gole kože.

„Visoki stepen zločina, nasilja i korupcije destabilizovao je zemlju i veoma se nepovoljno odražava na zaštitu ljudskih prava i sloboda“, isticano je u izveštaju poznate međunarodne humanitarne grupe „Hjuman rajts voč“ za 1999. godinu.

Albanija je ogrezla u javašluk. Vojska i policija često se ne usuđuju da intervenišu, da uspostave javni red i poredak, pogotovo na krajnjem severu zemlje. Kada se to zna, onda je lakše razumeti što se taj deo Albanije pretvorio u vojnu bazu u kojoj se prodaje sve i svašta: oružje, municija, droga i ljubav.

Neviđeno siromaštvo s kojim se suočavaju Albanci prisiljava mnoge građane te zemlje, intelektualce pre svih, da masovno beže od bede u inostranstvo i tamo traže uhlebljenje.

Svaki šesti Albanac od nešto više od tri miliona stanovnika za kratko vreme je napustio Albaniju. Preko granice je, što legalno, što ilegalno, pobeglo više od pola miliona ljudi.

Kada su, međutim, albanski emigranti i nacionalisti na Kosmetu, a pre svega u Albaniji i inostranstvu, shvatili da droga može da bude izvor finansiranja političkog nasilja na putu ka projektu Velike Albanije, krijumčarenje je postalo profesija organizovanog šiptarskog podzemlja.

Kako tvrde neki srpski policajci, još krajem šezdesetih i početkom sedamdesetih godina, jugoslovenska Služba državne bezbednosti koristila je šiptarske veze u Turskoj radi šverca droge, koja je ilegalno prodavana u Nemačkoj. Tada se u jugoslovenskoj tajnoj policiji smatralo da narkomanija nije bolest komunizma, već samo kapitalizma, pa su Šiptari s Kosmeta uvučeni u ovaj posao pravljenja „crnog novca“ da bi se rizik od hapšenja sveo na minimum. Tako se dogodilo, tvrde pojedini policajci, da je jugoslovenska tajna služba izgradila prvu kariku u krijumčarskom kanalu narkotika na danas već čuvenom „Balkanskom putu“.

Glavni agent državne tajne policije za drogu bio je Daut Kadriovski, tursko-jugoslovenski špijun, koji je iz Makedonije sredinom osamdesetih došao u Prištinu da organizuje proizvodnju heroina. U njegovom poslovnom lancu, isprepletanom policajcima, dilerima i kriminalcima, ali i političarima i diplomatama, našla su se i imena jednog Mahmuta Bakalija, pokrajinskog funkcionera, i Redžepa Suroija, jugoslovenskog ambasadora u Madridu.

Taj prljavi posao razbila je Služba državne bezbednosti Srbije, koja je 1985. izvela na optuženičku klupu čak šezdeset šiptarskih narko-kriminalaca. Daut Kadriovski je pobjegao u Tursku, Mahmut Bakali je ostao čist i nedirnut, a ambasador Suroi je pod sumnjivim okolnostima nastradao u Španiji.

Takvo razbijanje albanskog podzemlja usred Prištine, međutim, nije imalo većeg efekta na narko-mafiju. Vrlo brzo, slabljenjem SFRJ i posebno srbijanske vlasti, a jačanjem finansijskog, pre svega šiptarskog podzemlja na Balkanu, u Evropi i svetu, ova karika u turskom lancu se kida i Šiptari počinju, devedesetih godina, da rade sami i samo za sebe i veliku Albaniju. Takvu državu eksperti za narkomaniju i narko-mafiju nazvali su Heroinska republika.

Dragan Tatomirović, nekadašnji inspektor MUP-a Srbije, čovek koji je učestvovao u razbijanju grupe čuvenog Dauta Kadriovskog, smatra da su dva faktora najviše uticala na uvlačenje Šiptara u šverc narkotika:

„Prvi je sam karakter Šiptara, koji su kao nomadski i trgovački narod nekada kupovali i preprodavali stoku po Srbiji i Makedoniji. Taj trgovački gen vremenom je modernizovan, pa su Šiptari sa stoke prešli na mnogo unosnije narkotike. Drugi razlog je jaka i brojna šiptarska kolonija u Turskoj, pre svega u Istanbulu, gde živi preko 50.000 emigranata prebeglih iz Jugoslavije. Ta kolonija je u međuvremenu glavna poslovna veza Šiptarima s Kosmeta koji tamo kupuju narkotike. Otvořenost Jugoslavije prema svetu je dala sedamdesetih godina mogućnost Šiptarima da krenu u Evropu, prvo kao gastarbajteri, a potom i kao profesionalci u podzemlju. I četvrto je izvesna politička naklonjenost zapadnih država prema Šiptarima, kao navodno ugroženoj manjini u Srbiji, što su oni iskoristili da u Evropi formiraju svoje političke, ali i kriminalne organizacije.“

Albansku mafiju u Istanbulu početkom sedamdesetih godina, kada šiptarska karika u turskom narko-lancu počinje da jača, predvodio je tada izvesni Mehmet Bici, dok je politički lider bio Mustafa Ksevedet,

lider emigrantske organizacije „Legalitet“. Politički patron ovim emigrantima tada je bio albanski kralj u egzilu Lek Zogu, i sâm poznat kao trgovac sumnjivih roba od oružja do narkotika.

Spajanjem dve emigracije Šiptara, onih u Turskoj s onima na Starom kontinentu, i to preko Kosmeta, odnosno Srbije i Crne Gore, došlo je krajem sedamdesetih godina do formiranja etničkog kanala, prirodne populacione veze od Istanbula preko Prištine, Beograda i Podgorice do Frankfurta, Ciriha, Londona i Madrida. Kako trgovina drogom zahteva strogu konspiraciju, to je ovaj nacionalni, a često i porodični krug, uvek bio zatvoren za druge, tako da su Šiptari, gradeći svoj etnički kanal, podigli i etničko čisto podzemlje.

„Šiptarsko podzemlje, a posebno šiptarska narko-mafija, organizovane su po principu piramide na čijem vrhu sedi starešina plemena ili porodice, dok su ispod njega čitave mreže 'fisova', albanskih bratstava, koja slušaju samo glavu plemena. Niko sem glavešine ne zna kome su od 'fisova' i njihovih članova dati određeni zadaci. Obični članovi, kuriri i pošтари droge, zvani 'mravi', dakle početnici u švercu, nose glavni teret, ali i glavni rizik ilegalne trgovine šiptarske droge. Ako uspeju, bivaju nagrađeni, ako ne uspeju, ostaju sami i žrtvovani za dobro plemena i svoje familije. Taj stepen ličnog žrtvovanja Šiptara u ovom opasnom tajnom poslu je i njihova najjača strana. Šiptari se ne libe da i decu koriste kao svoje 'mrave'“, tvrdi Dragan Tatomirović.

Da bi prikriili svoju porodičnu povezanost, mnogi Šiptari, čak i rođena braća, uzimaju majčina prezimena ili prezimena njihovih majki, svojih baba. Tako policija ne uspeva da poveže ljude koji su iz iste porodice i u Turskoj, i na Kosmetu, i u Švajcarskoj ili Italiji. Kada su pre deset godina inspektori zagrebačke policije zaplenili tovar od 6,2 kilograma heroína, bio je to jugoslovenski rekord, jer je ta droga tada vredela pedeset milijardi dinara. Heroin je nađen u golfu gnjilanske registracije GL 216-14, u kome su bili Memet Sulejmani i Sabri Bunjaku, obojica iz Gnjilana. Prezime Bunjaku je već tada bilo zapisano u dosijeima Interpola, gde je pronađeno čak trista tih prezimena. Familija Bunjaku je poreklom iz Makedonije, ali njeni članovi su se raselili po Kosmetu, Turskoj i Nemačkoj.

„Zbog velikog porodičnog poverenja ili same bese, prvi poslovi s drogom rađeni su samo na reč. Novac je deljen tek kada bi se ostvario profit. U toj piramidi organizovanog kriminala govori se samo albanski, a svaka izdaja ili kolebljivost se plaćaju smrću“, kaže Dragan Tatomirović.

Prema saznanju Interpola, na primer, u Italiji na vrhu piramide šiptarske mafije sredinom 1998. godine nalazio se Šefčet Dobroluka, Kosovar koji je krijumčario heroin iz Turske u Trst u paketima od pedeset kilograma. Čitava njegova familija bila je u ovom ilegalnom poslu. A njegov brat Karcel Dobroluka, oženjen Brazilkom, imao je preko ženine porodice prolaz kod mafije u Južnoj Americi. Policijskim akcijama nazvanim „Primo“ i „Crni čovek“ Italijani su pokušali početkom 1999. godine da razbiju familiju Dobroluka, ali su braća Šefčet i Karcel uspeli da izmaknu karabinijerima i italijanskim vlastima.

Narko-centar Evrope

Centar šiptarske narko-mafije u drugoj, a i trećoj Jugoslaviji, nalazio se na samoj granici Kosmeta, u Srbiji kod Bujanovca. Na svim policijskim kartama sveta i danas je ucrtano jedno malo mesto, smešteno tik pored Bujanovca. Njegovo ime je Veliki Trnovac, ali ga svi policajci sveta zovu „Crno selo“. Nekada je to bilo srpsko naselje, a poslednjih decenija to je čisto šiptarsko selo. U njemu živi, po popisu, 6.136 duša, a danas možda i 10.000. Polovina njih su na privremenom radu u inostranstvu. A druga polovina je u podzemlju. Samo protekle godine Interpol je tragao za dve stotine Šiptara poreklom iz Velikog Trnovca zbog sumnje da su učestvovali u ilegalnoj trgovini narkoticima.

Zahvaljujući drogi i narko-mafiji, naherene kuće u Velikom Trnovcu zamenile su luksuzne višespratnice sa satelitskim antenama, opasane visokim bedemima. To su šiptarske „tvrđave heroina“. Svaka od njih danas ima i puškarnicu. U centru sela stoji velelepna kuća od fasadne cigle Hajruša Čazimija, kažnjavanog nekad kao rasturača droge, begunca iz zatvora u Skoplju. On se tim poslom više ne bavi, „penzionisao se“. Ima radnju i kao pravi poslovni čovek prodaje satelitske antene.

Danas u Velikom Trnovcu ima oko dvesta Šiptara koji se aktivno bave trgovinom narkoticima. Broj kumova šiptarske mafije iz ovog sela, koji na Zapadu drže sve konce albanskog podzemlja u svojim rukama, nepoznat je. Zna se tek da braća Dema i Zija „drže“ Češku i Poljsku, a izvesni Golub – Mađarsku.

„Tri tone heroina, u svakom trenutku, na celom Kosovu, od toga tona u Velikom Trnovcu, čeka na dalju distribuciju“, tvrdi Marko

Nicović, član Međunarodnog komiteta za droge pri OUN, i dodaje: „Albanci su u trgovini narkoticima postali tako moćni da iznajmljuju kurire, uglavnom Bugare ili Italijane. Velika pošiljka se organizuje u Turskoj, stokira se na Kosovu, ili u selu koje poslednjih petnaest godina važi kao neuralgična tačka Interpola, dalje se sitno distribuira. Jedan deo ostaje za Jugoslaviju, koja ima 100.000 narkomana. Pretpostavlja se da mesečno kroz našu zemlju prođe oko 400 do 500 kilograma heroina, ako se uhvati 15 do 20 odsto, to se smatra izrazitim uspehom. Teško je prodreti u porodične strukture, tu nema saradnika, ni kanala, a beskrajne su mogućnosti sakrivanja.“

Od 1994. do 1998. godine, dok je još jugoslovensko zakonodavstvo funkcionisalo u pokrajini, uhapšeno je na samom Kosovu i Metohiji 225 Albanaca zbog učešća u međunarodnim krijumčarskim kanalima heroina. U ovim akcijama zaplenjeno je 115 kilograma heroina. Istovremeno, ne slučajno, najveći broj počinjenih kriminalnih dela na Kosmetu 1997. godine odnosio se na terorizam i šverc oružja i municije. Te godine je okrivljeno oko 40 terorista, a oko 2.000 krivičnih prijava podneto je protiv Šiptara koji su se bavili nelegalnom trgovinom oružjem, municijom i eksplozivom, oko 1.500 krivičnih prijava je protiv šumokradica, i oko 700 za falsifikovanje ličnih dokumenata. Ovaj podatak sam po sebi ukazuje na to kuda je odlazio deo heroinskog kolača. Drugi deo para za OVK obezbeđivan je reketom civila koji su mesečno morali da daju, u proseku, pedeset maraka po glavi porodice.

Uzimajući reket i od Šiptara gastarbajtera, koji su davali sto maraka po glavi porodice, kao porez za izdržavanje „Republike Kosovo“, stvaran je kapital koji je ekonomski jačao političku strukturu albanskih nacionalista u Jugoslaviji. Ovim poslovima u Evropi rukovodio je Bujar Bukoši, predsednik vlade u egzilu.

Pored Kosmeta drugi glavni balkanski izvor i baza šiptarske narko-mafije jeste Albanija. Još u vreme Remzi Alije, a i Sali Beriše u Albaniji trgovci narkoticima utvrdili su transferzalu: Turska, Kosovo, Makedonija, Albanija. A krajnji cilj: Italija i Švajcarska. Tada su glavni protagonisti ilegalne trgovine drogama bili Albanci s Kosmeta i Makedonije. Posle otvaranja granice i sami Albanci iz Albanije uključili su se u lanac trgovine heroinom. U Albaniji je zato istovremeno devedesetih godina jačala državna i lokalna mafija, koju su vodili dvojica posvađanih lidera, Sali Beriša i Fanos Nano. Bivši ministar unutrašnjih poslova Periklji Teta, nemoćan da se suprotstavi organizovanom

kriminalu u Albaniji, jednom prilikom 1998. godine javno je priznao da je „sadašnja levičarska vlada u rukama mafije“.

„Mafija u svojim rukama drži trgovinu, preprodaje cigareta i alkohola, krijumčari drogu s istoka na zapad, bavi se prostitucijom i pere „prljave“ dolare koji najčešće potiču od šverca oružja. Mafijaši krađu i preprodaju vojno oružje i opremu, otimaju humanitarnu pomoć, transportna vozila, otimaju od kosmetskih izbeglica traktore i pljačkaju ih do gole kože.“

I ministar odbrane Berišine vlade Safet Zhulalij bio je umešan u šverc droge, ali i u krijumčarenje nafte i cigareta, kao i oružja. Na mestu ministra bio je sve do 1997. godine, kada je nestao iz zemlje.

U proleće 1999. broj „kalašnjikova“ u ilegalnom posedu u Albaniji premašivao je broj stanovnika. Ova zemlja i danas podseća na Klondajk u Kanadi tokom zlatne groznice, kada je osnovna valuta bilo zrno zlata. U Albaniji danas glavna valuta nije ni lek, ni dolar, ni nemačka marka, već heroin. Za siromašnu Albaniju i njene građane krijumčarenje droge bio je posao koji ih je izvlačio iz socijalne bede. Posle tri godine trgovine drogom u Švajcarskoj, dvadesetpetogodišnji izbeglica Artan Hodža postao je bogataš. Pre toga je u Tirani zarađivao jedva sto maraka mesečno.

„Prenosio sam heroin iz Istanbula preko Skoplja za Cirih“, kaže Artan Hodža. „Jednom je to bilo u rezervoaru za benzin, drugi put u džepovima, u prisustvu dve mlade Norvežanke, koje su dekoncentrisale carinike.“

Novac od nedozvoljenih transakcija omogućio mu je da kod kuće podigne vile od 200.000 maraka s italijanskim nameštajem i bazenom. Artan Hodža je danas stanar u Sijaku, albanskom mondenskom naselju za bogataše. U ovom mestu, smeštenom na pola puta između Drača i Tirane, živi 11.000 stanovnika ali i 700 bogataša, od kojih su neki u dvorištu svoje vile istakli i švajcarsku zastavu.

Jedna istraga u Nemačkoj navela je policiju na zaključak da je osnovana do sada nepoznata organizacija mafijskog tipa, uprkos političkim i verskim razlikama među Albancima. Bande potiču iz bivše komunističke Albanije, ali i iz redova albanske manjine u krnjoj Jugoslaviji, iz srpske pokrajine Kosovo i bivše jugoslovenske republike Makedonije. Tri baze za organizovani kriminal su Priština, Skoplje i Skadar.

Na teritoriji Jugoslavije samo tokom 1998. godine u 38 zaplena oduzeto je oko 500 kilograma marihuane, takozvane „Albanke“, koja je pristizala novim krijumčarskim kanalom koji je dolazio iz Albanije.

A preko Crne Gore put droge je vodio za Italiju, odnosno Siciliju. Sjedinjene Države u jednom trenutku, kad su shvatile da im se situacija otima iz ruku, optužile su Agona Mjuserija, ministra unutrašnjih poslova Albanije, za sistematsko kršenje sankcija s Jugoslavijom, kao i za nadgledanje mreže za plasman droge koju je organizovala tajna policija. Ministar je na insistiranje SAD podneo ostavku 1996. godine. Smenom Mjuserija ovaj kanal nije prestao da funkcioniše, a kontrolu je preuzeo neko drugi.

Eksperti za geopolitičko praćenje trgovine drogom, danas najveće pošasti Evrope, ističu da su se klanovi u Albaniji, poznatiji kao „haračlije“, upustili i u trku s južnoameričkim kartelima na evropskom tržištu kokaina. Do izbijanja kosovske krize 1998. gangsterski mentalitet je kod izvesnog broja „haračlija“ već postojao, ali bio je vrlo beznačajan. Kosovska kriza i rat u ogromnoj meri su pojačali takav mentalitet i digli ga na viši stepen.

Do trenutka dolaska NATO trupa i kosovskih izbeglica u Albaniju, konsolidovanje mafijaških baza već je bilo pri kraju. Čitave oblasti i gradovi Albanije bili su pod kontrolom kriminalaca. Tokom rata u Jugoslaviji susedna Albanija je postala oaza narko-bosova i zemlja droge. Zvanična Tirana čak i nije skrivala vezu uspostavljenu između albanske narko-mafije i terorističke organizacije OVK. Ovim kartelom upravljaju članovi Kosovskog nacionalnog fronta, čiji je vojni deo tzv. OVK. Analize u BND-u i MI6 su pokazale da je narko-kartel sa sedištem u Prištini jedan od najjačih u svetu i da lavovski deo svog profita usmerava kosovskim separatistima.

Tajni put droge kopnom i morem, od Turske preko Bugarske, Makedonije, do Albanije i Jugoslavije, pa dalje, do Zapadne Evrope, toliko je 1999. godine bio frekventan da su mu obaveštajci CIA dali nov naziv: „Balkanski koridor“.

U tom koridoru Šiptari su usavršili novi vid crne trgovine nazvan „droga za oružje“, proširujući tako puteve belog praha na Rumuniju, Bugarsku, Mađarsku i Češku. Kada je MUP Srbije tokom 1998. godine razbio ove kanale, njihovi ostaci su prešli u podzemne klanove Albanije, koja je tada postala drugi snabdevač kanabisom u Evropi, a luke Valona i Drač baza za isporuku kokaina i heroina u zapadnoevropske zemlje.

Zanesen tim podatkom, bivši albanski predsednik Sali Beriša, početkom 1999. godine je rekao da je vlada Albanije, u stvari, narko-mafija i gangsterska organizacija naoružana kao armija. Ali je zaboravio da doda da je i on lično tome doprineo.

Sadržaj

MAFIJE SVETA	5
Novi kriminalni poredak	5
ALBANSKA MAFIJA	8
Zlo Evrope	8
Trgovina ljudima i decom	9
Kralj prostitucije	12
Hrana teroristima	14
Porodični klanovi	18
Razoružanje i hapšenja	22
Evropa potopljena u heroin	25
Dupla veza s OVK	27
Bolesnik Balkana	29
Narko-centar Evrope	33
Balkanska smrt	37
Nemačka glavobolja	39
Šiptari u Švajcarskoj	40
Afera Pacoli	42
Otrovana Amerika	43
Osvajanje Evrope	467
Sasecanje albanskog podzemlja	49
Albanci haraju Sarajevom	51
Čovek klana Haradinaj	54
Norveška pljačka	56
AMERIČKA MAFIJA	60
Vladavina porodice Goti	60
Poslednji don	64
Porodica Gambino	67
Siva eminencija mafije	69
Dinastija Đenoveze	71

Smrt braće Kenedi	73
Don Karlo Opasni	75
Mlad, drzak i glup	80
Kum Pol Kastelano	83
Šef svih šefova	85
Srbin u Koza nostri	88
Odlazak don Gotija	91
Zemlja nasilja	97
Ugrožena prestonica	99
BUGARSKA MAFIJA	102
Sofijski banditizam	102
Jocina osveta	104
Potruga za Legijom	106
Srpska sačekuša	108
Bugarski Al Kapone	109
Veza s Jocom	111
Srpsko-bugarska mreža	113
Trideset tri bande	115
„Sablja“ u Sofiji	117
DRŽAVNA MAFIJA	120
Kriminalci u plavim šlemovima	120
Država prosjaka i lopova	123
Nema pljačke bez države	128
Ukaljani olimpijci	131
Trula zemlja demokratije	133
Pedeset najgorih	135
Novac je ključ vlasti	137
Crne mrlje poštenja	141
Koketiranje s podzemljem	145
Crveni karton za državnike	146
ITALIJANSKA MAFIJA	149
Kumovi s Apenina	149
Prepreka komunizmu	151
Podzemlje uzvraća udarac	158
Čiste ruke – prljav obraz	161
Slučaj Andreoti	164

Andreoti i mafija	166
Sudije pod kontrolom	168
Trust zločinaca	170
Don je umro	174
Toto kratki i smrtonosni	177
Vođa klana Korleoneze	179
Ubica sudije Falkonea	182
Kum bogomoljac	184
Seča kumova	186
Upokojeni pokajnici	188
Čovek zvani Zver	192
Prestonica kriminala	198
Rat Kamore	199
Četvrta mafija	202
Kruna u Crnoj Gori	206
Politička giljotina	211
Afera Crna Gora	214
Kobni 21. vek	217
Dileri čitave porodice	219
JAPANSKE JAKUZE	226
Samuraji u smokinzima	226
Uz malu pomoć Amerikanaca	232
Legalni poslovi i ilegalni prihodi	235
Dinastija Takoa	238
Jamaken pištoljdžija	241
Partije nedodirljivih	242
Gangsterski pogon	244
Od nasilja do biznisa	247
Novi šljam	249
KINESKA MAFIJA	253
Plamen crvenog zmaja	253
Odani zlu	256
Droga umesto poreza	257
Kinezi u Njujorku	259
Osvajanje Tajlanda	263
Izvoz droge u Australiju	267
Ulaz u Evropu	270

Mala Kina razara Peking	272
Istorijski zaokret	277
KOLUMBIJSKI KARTELI	279
Država na kokainu	279
Ulaz u Ameriku	283
Kartel Rodrigeza Orehuela	286
Ostavština Pabla Eskobara	289
Bekstvo iz zatvorskog raja	295
Izbeglice na hacijendi Napulj	297
Strah od komunizma	299
Između gerile i kartela	303
Američka nagodba	306
RUSKA MAFIJA	309
Podzemlje u krilu KGB-a	309
Jušenjkova smrt	311
Jeljcinova greška	318
Kriminalna revolucija	324
Lov na mercedese	330
Bič Rusije	334
Pranje para u Njujorku	338
Tajanstveni Sejmon Mogiljevič	340
Putinov obračun	345
Rusi kupuju Crnu Goru	348
Gvozdena nevesta	351
Bitka velesila	355
SRPSKA MAFIJA	358
Srbi haraju Evropom	358
Od Čaruge do Legije	363
Prijatelji Alena Delona	367
Srbin i Francuz	370
Beogradska družina	372
Giškino inostranstvo	375
Državni momci	379
Smrt u Skandinaviji	381
Ubijen kralj droge	385
Veza s Jocom	388

Australijski klan	390
Jocić i Englezi	393
Deseti zločin	396
FBI juri Srbe	400
DODATAK	405
Državna srpska mafija	405
Dvadeset hiljada srpskih kriminalaca hara svetom	407
Međunarodni rat zbog Arkana	410
Neću da umrem kao Tito!	411
Tajni život Tapija	414
Ljudi sa poternica	417
Karafaka i Daut	420
Duća iz Zemuna	421
Švedsko utočište mafijaša	422
Slučaj Ševo	425
Moto bande i panteri	426
Srpski razbojnici	428
Vrbanovići plaše Italiju	430
Austrija potražuje Srbe	433
Beč i srpska mafija	434
Srbi stvaraju narko-imperiju	437
Grupa „Amerika“	440
LITERATURA	443
BELEŠKA O AUTORU	444

**Knjige Marka Lopušine u izdanju
Izdavačke kuće TEA BOOKS d.o.o.
(digitalna i/ili štampana izdanja)**

Balkanska smrt
Britanska prevara
Crnogorski klan
Mafije sveta
Srbi su harali svetom
Srbi u Americi
Špijuni majke Srbije
Tajna društva u Srbiji
Tajne službe sveta
Tajni čuvari hrišćanstva
Teroristi sveta
Ubice u ime države
Ubij bližnjeg svog